

olvasztása azonban, mely szerzőnk eljárását átszötte s mely soraiból állandóan kicsendül: a kapott eredmény exaktságát biztosítja.

Bárány Irén.

Horváth János: Magyar versek könyve. A Magyar Szemle Társaság kiadása, Budapest, 1937. N. 8°, XXVI+592 l. Ára füzve 8.—, vászonkötésben 9.60 pengő.

A *Magyar Szemle Társaság: A Magyar Szemle Könyvei* címmel megindított tudományos kiadványai mellett *A Magyar Szemle Klasszikusai* elnevezéssel új sorozatot indított meg, melynek első kötete Horváth Jánosnak, a budapesti egyetem nagyevű irodalomtörténet-tanárának szerkesztésében megjelent verses antológia. A „Petőfi“, valamint „A magyar irodalmi műveltség kezdetei“ és „A magyar humanizmus“ c. irodalomtörténeti művek szerzője nagy gonddal válogatta össze a magyar költészet kincsait a legrégebbi verstől Ady Endréig.

A szerkesztő a Bevezetésben ismerteti a könyv berendezését s a kiválogatás szempontjait, majd pedig néhány erőteljes vonással megrajzolja irodalmunk fejlődését a legutóbbi időktől napjainkig. A korok, ízlésáramlatok és a kimagasló költői egyéniségek filmszerűen peregnek le az olvasó előtt.

„Magyar lélek, szív és ész, magyar szó és dallam színe-lángja szól hozzánk a közlött versek és énekek jobbjából. Meg vannak örökítve bennük lelki vonzalmaink, gondolat- és érzésvilágunk, jellemünk, kedvünk, humorunk, változatos hangulataink, szeretett tájaink, eredeti embertípusaink, nagyjaink emléke, történetünk, köz-sorsunk, minden örömünk és bánatunk, egész nemzeti egyéniségünk és műveltségi formánk; mindaz, amiben történetileg egyek vagyunk . . . A mi lelki otthonunk ez; benne igazán „magunk közt vagyunk“. De a mi sajátos otthonunkban a nyelvi határainkon kívüleső művelt embertársaink is jelen vannak: „jelen van az európai műveltség leglelke, jelen van az ember“. Valóban ezek az érzések telítik meg szívünket-lelkünket a magyar poézis virágoskertjének színpompás-illatos virágai között.

A pompás kötetet egy jegyzet-szótár egészíti ki. Ez a költőkre vonatkozó legfontosabb tudnivalókat tartalmazza, s a költeményekben előforduló elavult és tájszavak magyarázatát adja.

A szerkesztő az anyag kiválasztásában figyelemmel volt egyrészt a történelmi érdeklődésű művelt közönség, másrészt az iskola érdekeire. Mind a kettő gyönyörűséggel forgathatja ezt a külső megjelenésében is előkelő könyvet. A magyar nyelv tanára számára nélkülözhetetlen, sőt minden tanuló kezében meg kellene lennie.

Szántó Lőrinc.

Vincze László: Módszertani kísérlet a magyar irodalomtörténet tanításához. A szerző kiadása. Kiskunhalas 1937. N. 8°, 33 l.

Az előttünk fekvő füzet a polgári iskolai magyar irodalomtörténet-tanítás módszerének új lehetőségével foglalkozik. A szerző módszeres alapelvei:

1. A magyar irodalomtörténeti óra oly színelőadáshoz hasonlít, melyben a színpad a magyar irodalom, a színészek a tanulók, a rendező a tanár. Az órákon versek és elbeszélések kerülnek bemutatásra, regényrészleteket (eset-